

Forandring iærksat ved Lov. Den troede derfor at opnaae et idetmindste nogenlunde dermed samstemmende Resultat ved at foreslaae, at for den Tid, Loven atter skal gjælde — og denne Tid foreslog Communalbestyrelsen kun at skulle være kort — skulde Fordelingen mellem Nærings- skatten og Hjælpefattens ikke være i Forhold som  $\frac{2}{3}$  til  $\frac{1}{3}$ , men som  $\frac{1}{2}$  til  $\frac{1}{2}$ . Jeg troer, som sagt, at dette Forslag kun fremkom, fordi det antoges, at Tiden ikke vilde tillade Gjennemførelsen af en Lov om en almindelig Byfskat i denne Session. Det forekommer mig dog imidlertid, at efter alle Omstændigheder, navnlig efter det Tidspunkt, hvorpaa Sagen nu er fremkommen her, og efter de Erfaringer, der maa antages, at foreligge — og da den her omtalte Skatteligning jo har fundet Sted i  $3\frac{1}{2}$  Aar, maa der vel foreligge en ikke ringe Erfaring, — vil der ikke være Noget til Hinder for at foretage den Ændring med Loven, at de Skatter, der nu udredes dels som Næringsfskat, dels som Hjælpefskat, Næringsfskatten efter Næringsens Beskæftenhed og Udstrækning, Hjælpefskatten efter de Næringsdrivendes og de Ikke-Næringsdrivendes Formue og Leilighed, kun udredes paa een Maade, nemlig som Hjælpefskat, som Byfskat, alene efter de Næringsdrivendes og de Ikke-Næringsdrivendes Formue og Leilighed. Jeg skal derfor til anden Behandling tillade mig principalt at stille et hertil sigtende Ændringsforslag; skulde det ikke gaae igjennem, saa vil jeg ganske sikkert slutte mig til det Ændringsforslag, der er bebudet af Rigsdagswanden for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scherfig), og som efter min Overbeviisning langt mere vil stemme med Billighed og Retfærdighed end Loven i dens nuværende Stikkelse. Naar Lovforslaget kommer til 2den Behandling og dette Punkt specielt bliver Gjenstand for Discussion, skal jeg tillade mig yderligere at begrunde denne min Anskuelse; her ved 1ste Behandling troer jeg imidlertid ikke, der er tilstrækkelig Anledning til særlig at opholde mig ved dette enkelte Punkt.

**Scherfig:** Det er mig kjært at høre, at ærede Medlemmer, som staae i en saa nær Forbindelse med den kjøbenhavnske Commune, betragte denne Sag omtrent paa samme Maade som jeg. Jeg kan ikke nægte, at da jeg læste

disse Ord i § 1: „Af de Udgifter, der i Medfør af de for Staden Kjøbenhavns communale Beskatning gjældende Regler ville være at ligne paa Stadens Næringsbrugere, bliver en Trediedeel at tilveiebringe ved en Hjælpefat“ osv., saa kunde jeg aldeles ikke forstaae, hvorledes det egentlig hang sammen med denne Lov; jeg synes, at naar man nu giver sig af med en Beskatningslov, saa maa man gribe det nye Beskatningsobject, man vil have, uden paa en usikker Maade at lime det sammen med et gammelt. Har man udtømt de Hjælpefilber, som de gamle Beskatningsobjecter give — der er to saadanne her i Byen, Bygningsskatten eller den Stat, som ligger paa Grundeieendommene og opkræves deraf, og Næringsfskatten — saa skal man lade dem ligge aldeles urørte, gjøre dem til faste matriculerede Skatter, om de ere stikkede dertil, og derpaa angribe det nye Beskatningsobject, Formue og Leilighed heelt og holdent; men havde man gjort det, saa var man kommen til at udtrykke sig paa en ganske anden Maade. Istedesfor at spørge: Til hvilke Gjenstande ere de og de Skatter givne? skulde man samle alle Udgiftssummerne i een Masse og sige: Forsaavidt hele Udgiften ikke dækkes af de faste Skatter, paa-lignede efter den eller den Regel, skal det Manglende udredes efter en ganske ny Regel, og efter min Mening maatte man da komme til at paalægge en Formuefskat eller en Indtægtsfskat, det, som man i det communale Liv kalder en Stat efter Formue og Leilighed. Blev jeg nu, som sagt, forundret ved at læse den første Paragraph, saa blev jeg det, maa jeg tilstaae, endnu mere, da jeg læste den anden. Den anden Paragraph forekommer mig at være noget saa besynderlig Uklart og Ubehjælpsomt i en Skattelov, at det forundrer mig, at den, efter hvad der her har været forhandlet om denne Sag, nogeninde kunde komme frem igjen. § 2 begynder saaledes: „Som Følge deraf bliver ved Næringsfskattens Ansættelse udelukkende at tage Hensyn til selve Næringsbrugerets Beskæftenhed og til det Omfang, hvori det drives af den Paagjældende“ — men hvilket Andet skulde man kunne tage Hensyn til ved en Næringsfskat? Det er mig ubegribeligt, at man behøver at sige,